అమ్మ - కోరాడ సాయిలక్ష్మి

రచయిత్రి

అమ్మ, ఎందుకు ఎప్పుడూ ఏడుస్తూ ఉంటుంది? ఇది నాకెప్పుడూ అర్థం కాదు.

నేను పుట్టినప్పుడు నన్ను శుభ్రంచేసి తన పక్కన పడుకోపెట్టగానే అమ్మ ఏడిచిందట, అది విన్నప్పుడు నాకు భలే ఆశ్చర్యం వేసింది, తొమ్మిది నెలలు మోసి కన్న బిడ్డని చూసి ఎవరైనా నవ్వుకుని సంతోషిస్తారు కానీ ఏడుస్తారా..!? ఏంటో మా అమ్మ..!!

నాకు టీకాలు ఇచ్చినప్పుడు, నా చెవులు కుట్టినప్పుడూ, నా పుట్టి వెంట్రుకలు తీస్తుంటే, నేను మొదటిసారి అమ్మా అన్నప్పుడు, నేను మొదటి అడుగు వేసినప్పుడు, ఆఖరికి నేను మొదటిసారి బడికి వెళ్ళినప్పుడు కూడా అమ్మ ఏడ్చింది. అసలు మా అమ్మకి నవ్వటం రాదా, ఏడవటం తప్ప అని నాకో పెద్ద డవుటు.

ఆరోజు నాకింకా గుర్తుంది, మేము అప్పటి వరకూ చిన్న ఇంట్లో ఉండేవాళ్ళము, నాన్న కాంపులనీ అదనీ ఇదనీ తిరుగుతూ ఉండేవాళ్ళు. నేనేమో అమ్మ పక్కన పడుకునేదాన్ని. అప్పుడు మేము పెద్ద ఇంట్లోకి మారాము, నాకు కూడా ఒక పెద్ద గది. గదినిండా బోల్డు బొమ్మలు, నాకో పెద్ద మంచం అన్నీ ఉన్నాయి, చెప్పద్దూ నాకు భలే ఆనందం వేసింది నాకు కూడా ఒక గది ఉందని. ఆ రోజంతా నేను ఎంత సంతోషంగా ఉన్నానో, రాత్రి నా గదిలో నేను నా మంచం మీద హాయిగా పడుకుంటానని. అమ్మ మేడ మీద చేతులు వేసి చెప్పా "అమ్మా ఈ రోజు నుండి నేను నా గదిలో పడుకుంటా" అని, అంతే అమ్మ కళ్ళల్లో మళ్ళా కన్నీళ్ళు. ఎందుకమ్మా ఏడుస్తున్నావు? అంటే ఏమీ మాట్లాడదు, ఏమీ లేదు అని దాటేస్తుంది. అంతోటి దానికి ఏడవటం ఎందుకో అర్థం కాక నాకు ఎంత చిరాకు వచ్చిందో.

* * *

నేను పెద్దదాన్ని అయ్యానట, చాప మీద కూర్చోపెట్టి అత్తలూ వాళ్ళూ హడావిడి చేస్తున్నారు. నాకు అంతా కొత్తగా, వింతగా, సంతోషంగా ఉంది. కొత్తగా కొన్న పట్టులంగా వోణీ వేసుకుని అమ్మ ఎదురుగా నుంచున్నా, ఎంత ముద్దుగా ఉన్నావే అని దగ్గరికి తీసుకుంటుందేమో అనుకుంటే షరా మామూలుగా కన్నీళ్ళు. దేవుడా అమ్మకి బదులు నాకు నీళ్ళ టాంకర్ని ఇచ్చావేంటి అని దేవుడిని ఒకసారి తిట్టేసుకున్నా.

తర్వాత నా జీవితం నాది అయిపోయింది, నా చదువు, నా స్నేహితులూ, నా సినిమాలూ-షికార్లూ, అప్పుడప్పుడూ అమ్మ కళ్ళల్లో కన్నీళ్ళు కనపడ్డా పట్టించుకోవటం మానేసా. నా దృష్టిలో అదంతా వొట్టి "ట్రాష్ " అనిపించింది, మనుషులు "ప్రాక్టికల్"గా ఉండాలి కానీ ఇలా చీటికీ మాటికి ఏడుస్తూ ఉండటం "నాన్సెన్స్" అనిపించింది. నేను తన గురించి కానీ, తన కన్నీళ్ళ గురించి కానీ పట్టించుకోకపోయినా అమ్మ నన్నెప్పుడూ ఏమీ అనలేదు, " ఏమంటుంది, మహా ఐతే ఇంకో నాలుగు కన్నీటి చుక్కలు కార్చటం తప్ప" అనుకుని నా బాటలో నేను సాగిపోయాను.

❁❁❁

"అమ్మా, నాన్నా నేనొక అబ్బాయిని ప్రేమిస్తున్నా, మీకు ఇష్టమైతే మీ అందరి సమక్షంలో పెళ్ళి చేసుకుంటా, లేకపోతే..." ఇంట్లో అల్టిమేటం జారీ చేసేసా, కానీ ఆశ్చర్యం అమ్మ కళ్ళల్లో నేను ఊహించినట్టు కన్నీళ్ళు రాలేదు, నాకు అర్థం కానీ భావన ఏదో తొంగి చూసింది. అదేంటో తెలుసుకోవాలని కానీ, తెలుసుకుని చర్చించాలని కానీ నాకు ఆసక్తి లేదు, అందుకే చూసీ చూడనట్టు వదిలేసా.

నా పెళ్ళి సందీప్‌తో అంగరంగ వైభవంగా జరిగిపోయింది. పెళ్ళి జరుగుతున్నంతసేపూ నేను అమ్మనే గమనిస్తున్నా. తను చాలా గంభీరంగా ఉంది, ఎక్కడా చాటుకి వెళ్ళి కూడా కన్నీరు కార్చలేదు. కనీసం అప్పగింతల సమయంలో కూడా తను ఏడవలేదు, నాకెందుకో అమ్మ ఏడవకపోతే చాలా అసహజంగా అనిపించింది, ఎందుకంటే ఆరోజు మొదటిసారి నేను ఏడుస్తున్నా.

అత్తారింటికి వెళ్ళేముందు అమ్మ దగ్గరికి వెళ్ళి తన వడిలో తల పెట్టుకుని వస్తున్న కన్నీరుని దిగమింగుకుంటూ "అమ్మా నాతో ఏదైనా మాట్లడవా" అన్నా. మెల్లిగా తల నిమురుతూ అమ్మ ఒకే ఒక్క మాట అంది, "కోరుకున్నవాడితో మనసైన కాపురం చేస్తూ కలకాలం హాయిగా ఉండు". నాకెందుకో అమ్మ ఇంకొంచం మాట్లాడితే బాగుండు అనిపించింది, ఒక్క సారి నన్ను పట్టుకుని ఏడిస్తే బాగుండు అనిపించింది, కాని అమ్మ మాత్రం ఇవేవీ పట్టనట్టు మాములుగా చాలా మాములుగా ఉండిపోయింది.

❁❁❁

సందీప్‌తో నా జీవిత నౌక ఏ ఒడిదుడుకులూ లేకుండా హాయిగా సాగిపోతోంది. నిజానికి నేను చాలా సంతోషంగా ఉన్నాను, ఎంత సంతోషంగా అంటే అప్పుడప్పుడు అమ్మ, అమ్మ కన్నీళ్ళు గుర్తుకు వచ్చినా సందీప్ సాంగత్యం వల్ల వాటిని వెంటనే మరిచిపోయేదాన్ని. నేను నెల తప్పాను అని తెలిసి అమ్మ మళ్ళా కన్నీళ్ళు పెట్టుకుంది, కానీ ఈసారి అమ్మ మీద నాకు కోపం రాలేదు ఎందుకంటే అమ్మతో పాటు నా కనుకొలుకుల్లో కూడా ఒక నీటి చుక్క నిలవనా జారనా అని ఊగిసలాడి చివరికి మెల్లిగా జారిపోయింది. నేను అమ్మని అవుతున్నా అంటే ఆ కన్నీళ్ళేమిటో ఇదమిద్ధంగా అర్థం కాలేదు, నాలో నాలాంటి ప్రాణి రూపుదిద్దుకుంటోందనా లేక నేను ఒక్కసారిగా పెద్దదాన్ని అయిపోయాననా? ఏమో మరి, నా కన్నీళ్ళకి నా దగ్గరే సమాధానం లేదు.

❁❁❁

"అమ్మలూ పాప అచ్చం నీలా ఉందిరా, కళ్ళు తెరిచి చూడు" అన్న అమ్మ పిలుపుతో మెల్లిగా కళ్ళు తెరిచి చూసా. పక్కన చంటిది ఎంత ముద్దుగా ఉందో ఎర్రటి మూతి, నల్లటి జుత్తు, చిన్ని చిన్ని వేళ్ళు, ఇదేంటి కళ్ళు మసకబారిపోతున్నాయి, అరే నా కళ్ళల్లో

కన్నీళ్ళా? నా గర్భసంచీ ఇంతకాలం తను మోసిన బిడ్డ కోసం వెతుకుతున్నట్టుగా అనిపిస్తోంది, ఆ బిడ్డ నా పక్కనే ఉన్నా సరే తను నా నుండి దూరంగా అయిపోయిన భావన, అదేనా నా కన్నీళ్ళ కి కారణం? ఏమో మరి.

నా చిట్టి తల్లితో రాక నా ఆలోచనా విధానాన్ని చాలా మార్చేసింది అనే చెప్పవచ్చు. ఇంతకు ముందు "నాన్సెన్స్ " అనిపించినవి ఒక్కసారిగా ఎంతో విలువైనవిగా అనిపించసాగాయి. తనతో గడిపే ప్రతిక్షణం ఎంతో అపురూపంగా అనిపిస్తోంది, తనతో పాటు నేను కూడా నా జీవితాన్ని మొత్తం ఆస్వాదిస్తూ పెరుగుతున్నట్టు అనిపిస్తోంది. తనతో ఎంతగా అనుబంధం పెనవేసుకుపోయిందంటే తను పాకితే మోకాళ్ళు నొప్పి పుడతాయేమో, తను నడిస్తే పాదాలు కందిపోతాయేమో అని నా ప్రాణం విలవిలలాడిపోయింది.

తర్వాత అమ్మ కన్నీరు పెట్టిన ప్రతి సందర్భంలో నేను కూడ కన్నీరు పెట్టాను. కొన్నిసార్లు నా చిట్టి తల్లి బాధ పడుతోంది అన్న బాధతో, కొన్నిసార్లు అది నా నుండి దూరం గా వెళ్ళిపోతోంది అన్న వేదనతో, మరికొన్ని సార్లు అది ఎంత ఆరిందా అయిపోయిందా అన్న ఆనందంతో. కానీ ప్రతి సారి చూసేవారికి మాత్రం అవి మాములు కన్నీళ్ళలాగానే అనిపించాయి తప్పితే తేడా తెలియలేదు.

❋❋❋

అదేంటో విచిత్రంగా బాధతో గుండె బరువెక్కినా, ఆనందంతో ఎద ఎగిసిపడినా ఆ భావాలు ఉప్పెనలాగ నీటిరూపం కంటి నుండి బయటపడాల్సిందే కానీ వాటికి ఇంకొక మార్గంలేదా అనిపించేది. కానీ ప్రతి కన్నీటి చుక్కకి వెనక మాటల్లో చెప్పలేని ఎన్నో భావాలు దాగున్నాయని అర్థం అయ్యింది. ఇవన్నీ చాలా ఆలస్యంగా తెలిసాయి, ఎంత ఆలస్యంగా అంటే అమ్మ దగ్గిర ఒక్కసారి కూర్చుని "అమ్మా నువ్వెందుకమ్మా ఆరోజు అలా కంటతడి పెట్టావు?" అని అడగలేనంత ఆలస్యంగా. అమ్మ నా ప్రశ్నలు అందుకోలేనంత దూరంగా వెళ్ళిపోయే వరకూ నాకు అమ్మ కన్నీళ్ళ విలువ తెలియలేదు, తెలుసుకునే సమయానికి అమ్మ లేదు.

ఒక్క సారి మళ్ళా పసి పాపాయిగా మారిపోయి అమ్మ కన్నీరు పెట్టిన ప్రతిసారి వాటి వెనక ఉన్న భావన తెలుసుకోవాలి అని ఉంది, అమ్మ మనసు లోతుల్లోకి తొంగి చూడాలి అని ఉంది, అమ్మని నిర్లక్ష్యం చేసిన బిడ్డగా కాక తన మనసు తెలిసిన స్నేహితురాలిగా పెరగాలని ఉంది.అమ్మ కన్నీళ్ళని చూసి చిరాకు పడడటం కాక వాటి వెనక ఉన్న ప్రేమలో తడిసిపోవాలని ఉంది.!!

❋❋❋

NEW
Click here to share your comments on this story